

# ZGODNJA

# DANICA.

## KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako bi bil petek praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LII.

V Ljubljani, 3. marcija 1899

List 9.

### Češčena si Marija.

Speval F. S. Finžgar.

#### Blažen sad Tvojega telesa!

Dreves na pomlad mnogo se razcveta:  
Razvije bujno jedno cvetno krilo,  
Oskromno drugo je sred grma vsklilo;  
A vendar cvet obeh sadu obeta.

O cvetju pa tako uči nas vera sveta,  
Da se drevo po njem ne bo sodilo,  
Dokler sadú ne bode obrodilo,  
In dobro se obneslo koncem leta.

V mladosti mnog se v čednosti razcvita,  
Njegovega se vesele slovesa —  
A s sadom nada vsaka je razbita.

Sadú Mariji dala so nebesa:  
Potrta z njim je bila kača zvita,  
Zatorej blažen sad je Tvojega telesa!

### Sveti križ — naša rešitev.

Res je, da je Bog ustvaril človeka, da bi ga častil, mu služil in tako svojo dušo izveličal. Zaman je ves tvoj trud, ako pogubiš svojo dušo.

Brezdvomno je res, da bomo vsi umrli, da bomo po smrti stopili pred prestol vsevednega sodnika, kjer bomo račun dali od svojega zemškega življenja.

Dalje je neovržno res, da po tem kratkem času na zemlji pride neskončna večnost, da bomo izveličani ter brezmejno srečni ali pa pogubljeni in pahnjeni v večno nesrečo.

Iz nič v življenje, po življenju smrt, po smrti sodba in potem ali izveličanje ali pogubljenje — to je ppt, po katerem morajo hoditi vsi ljudje mladi in stari, revni in bogati.

V naravi človekovi je, da išče sreče, želi hrepeni, koprne po blaženstvu. Vsi želimo biti srečni. Toda pogledjmo le ljudi in tedaj smo bridko prepričani, da mnogo, mnogo ljudi na svetu išče sreče tam, kjer je ni. Ali jih naj posnemamo? Ne, nikakor ne! Naše želje naj bodo vzvišene, ne iščimo začasne sreče, ki le malo časa traja, ampak večne. Toda kdo naj nas vodi skozi nevarnosti razburkanega življenja? Kdo naj nas varuje pred večnim pogubljenjem? Kdo naj na tem težavnem potu krepí našo dušo v svetosti?

Le jeden zamore to, in ta je Jezus Krist, križani. V dejanju apostolskem (4, 12) čitamo: „In v nikomur drugem ni izveličanja, zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano ljudem, v katerem bi mi mogli biti izveličani“. Zato pak pomni, draga duša, le po križu je izveličanje. Hodi za Kristom in našel bodeš pravo srečo in blažen mir. Tisoče in tisoče ljudi se trudi in dela dan za dnevom samo, da bi sebe osrečili, a zastonj, srečni niso. Zakaj? Ker ne iščejo sreče na pravem mestu. Le v svetem križu je naše izveličanje. Ljudje so se odpovedali križu, a s tem so tudi zapravili svojo srečo, zadovoljnost, blagostanje. S čim se hočejo osrečiti? Od vseh strani se čujejo nerazumljivi in slepilni glasovi: prosveta, prostost, enakost!

Zares, predragi, to so lepe stvari, po katerih tudi mi hrepenimo, in istinito je, da nam je te darove pridobil le Krist na lesu svetega križa.

Svet hoče biti prosvetljen. Kaj pa je prosveta? Prosveta ni to, da bi vse vedeli, ker to je nemogoče, tudi ni to, da vemo le slabo, ker to je zopet škodljivo. Resnična prosveta je pravo spoznanje našega dostojanstva, naših

dolžnosti in našega blaženstva. Vse te lepe reči je učil natanko naš božji Izveličar.

Sveta vera nas uči, da spoštujemo in cenimo svojo kristijansko dostojanstvo in čast, zakaj po božji podobi smo ustvarjeni, imamo neumrljivo dušo, ki je zmožna Boga spoznati, moliti in ga ljubiti. Sveta vera nas uči, da je dobrotljivi Bog ustvaril zemljo, brezbrojne zvezde v korist in blagor človekov, da, celo angelje je Bog izvolil, da služijo ljudem. Sveta vera nas zopet uči, da je le radi naših neumrljivih duš prišel iz nebes edinorojeni božji Sin ter združil svojo božjo naravo s človeško naravo v jedno božjo osebo ter tako postal naš brat in nas naredil za dediče svojega kraljestva. Sveta vera nam zagotavlja, da bodemo po srečni smrti gledali v nebesih Boga v brezmejni slavi in časti, a če umrjemo v smrtnih grehah, bodemo večno, brez kraja in konca trpeli grozne in gnusne bolečine v strašnem peklenškem ognju. Sedaj, draga duša, uvidiš, kaka je prosveta, katero oznanja naša sveta vera. Sedaj še-le spoznaš, da si najiminitnejše in naj-zvišenejše bitje v celem stvarstvu.

Človek je družabno bitje in ima kot tako dolžnosti. In kdo je nam bolj pojasnil dolžnosti nego Jezus Krist, saj je uprav on razodel božjo voljo. Naša sveta vera nas jasno uči, kaj moramo verovati, upati, ljubiti, kaj sovražiti in česa se ogibati. Naša sveta vera uči nas, kaj je pravo, lepo, dobro, vzvišeno, kaj je Bogu všeč in zaslužno, in nasprotno, kaj je krivično in kaznjivo. Ona nam točno kaže, kaj nam ukazuje trojedini Bog, kake dolžnosti imamo do svojega Stvarnika, do svojega bližnjika in do samih sebe. Dalje prepričevalno uči, da Bog za nas res po očetovsko skrbi, da je njegovo breme lahko in sladko.

Jezus je nas posvetil in nam pojasnil namen človekov. Vse to je prava prosveta, katero je nam dal Sin božji po svetem križu.

Toda na svetu je še druga prosveta, ki slepi, ki otemni um, vest umori, omami srce; prosveta, ki vodi v brezverstvo. To je ona prosveta, katero je učila prva človeka Adama in Evo kača, rekoč: „Zakaj Vama je Bog zapovedal, da hi ne jedla od vsacega drevesa tega vrta? . . . Vi dva ne bota kratko nikar smrti umrla . . . Bog ve: vajine oči se bodo odprle.“ Dragi čitatelj! Mislím, da prav storim, ako pravim: proč s krivo, pogubno prosveto, jaz hočem prosveto, katero uči Krist križani!

Svet dandanes hrepeni po prostosti. Toda kaj je prostost? Bog je vstvaril svet v svojo slavo. Brezštevilne zvezde plavajo po določenih si potih v veselstvu, ker jim je Bog izmeril to pot. Dal je brezčutnim stvarém neizpremenljive naravne

zakone. Živali imajo nagon, po katerem se morajo vesti. Toda človeka je Bog ustvaril, dal mu um in prsto voljo in ga tako naredil stvarstvu za krono. Človek dela, kakor sam hoče; saj voli to ali ono prostovoljno. Bog mu je pa tudi dal zakone, po katerih se naj ravna, ako hoče biti enkrat srečen. In zares, prava prostost je v tem, da se človek klanja Bogu z veselim srcem, spolnuje njegove zapovedi in mu služi iz vse duše.

Ne pokorščina svojim predstojnikom in oblastnijam, niti žalostne razmere, kakor bolezen, beda i. dr. onečasti človekove prostosti; le jedna stvar onečasti človeka in to je greh. Da, greh nas naredi za sužnje satanove. — Le oni je prost, ki ima čisto srce, komur vest ničesar ne očita. In človek se ne sme ustrašiti nikakih žrtev, da si ohrani to sladko prostost.

Te prostosti nam ne more vzeti nobena pozemska moč ne peklenška sila, le mi sami jo moremo napraviti. Da, to zlato prostost nam je prinesel sveti križ. Jezus nas je poučil v najsvetejših resnicah, in te resnice starejo okove suženjstva in zmot, oprostite nas oblasti satanove ter nas povzdigujejo kvišku do brezmejnega blaženstva. Le v svetem križu je rešitev in prostost.

Poglejmo si samo jednega moža, ki je znal uživati to prostost. Pobožni škof sveti Ivan Zlatoust si je radi svoje vere in pastirskega delovanja nakopal cesarjevo jezo. Nekoč je cesar, jezen in raztogočen, divjal v pričo svojih dvornikov proti ponižnemu škofu. Priliznjeni dvorniki so svetovali cesarju, da se naj maščuje nad škofom. Jeden pravi: „Pošlji ga v pregnanstvo na daljni pusti otok“. Drugi dvornik reče: „Vzemi mu vse premoženje in ga spravi na beraško palico.“ Tretji svetuje: „Deni ga v verige in ga vrzi v hudo ječo“. Četrti misli: ~~da~~ bi bilo najbolje, da ga umore. Peti dvornik, ki je pa bil bolj previden, zavrne: „Vsi se motite, jaz poznam dobro tega škofa. On je vzvišen nad vse te stvari, s katerimi ga mislite kaznovati. Vi ga hočete poslati v prognanstvo, toda vsa zemlja je njegova domovina; povsod bode Bog ž njim, povsod ga bode spremljala čista vest in več ne potrebuje. Vzeti mu hočete premoženje, katero on tako nizko ceni, in tudi če mu je vzamete, vzeli ga ne bodete njemu, ampak revežem. Če ga bodete vrgli v ječo, poljubil bode okove in srečen bode; če ga umorite, tedaj se ne bode ustrašil smrti, zakaj smrt mu odpre nebesa. Le jedno sredstvo še preostaja. Cesar, ako se hočeš maščevati, zapelji škofa v greh, zakaj edino greha se boji; toda trdno sem prepričan, da se to ne bode nikdar posrečilo doseči cesarski sili.“

Ta sveti škof je bil prost mož, ki se je greha ogibal nad vse. In to je ona prostost, ki dela človeka tako mirnega, srečnega, zadovoljnega.

Toda razločevati moramo pravo prostost od neprave, razbrzdane prostosti, ki ne priznava nikakih zakonov, nikake oblasti, ampak služi le strastém in slastém. Že v raju je rekla kača Evi: „Zakaj je vama Bog prepovedal jesti od tega drevesa?“ Varujmo se pred tako prostostjo, ki vodi v časno in večno nesrečo, a hrepenimo toliko bolj po prostosti, katero nam deli sveti križ, oklenimo se je in služimo z dušo in telesom Bogu, svojemu stvarniku.

Povsod že dandanes slišimo mamljive in zapeljive glasove: enakost, enakost! Pravijo namreč: vsi ljudje smo jednaki v vsakem oziru, vsi imamo iste pravice, saj se vsi jednako rodimo, vsi potrebujemo hrane za svoj obstanek, vsi smo si torej bratje. Zato proč z dosedanjim redom, proč z zakoni, proč z oblastjo, zavlada pa naj čisto človekoljubje, razdelimo si premoženje na jednake dele, pijmo in jejmo ter živimo veselo in brezskrbno, za Boga pa se ne zmenimo. Toda vsak le količkaj prebrisani človek bode takoj uvidel, da je zlasti dandanes, ko so ljudje tako različnih misli in nazorov, nemogoča taka enakost. Recimo, da bi si vsi ljudje danes razdelili svet na jednake dele, ali bode jutri še vsakdo imel svoj del? Ne, nikakor ne! Zapravljivec bode še danes potratno zapravil svoj delež, a skopuh bode svoj že zdatno zvečal. Dalje pomislimo: ako bi bili vsi ljudje bogati, kdo bi delal? Ako bi vsi zapovedovali, kdo bi slušal? Torej enakost, o kakoršni nekateri ljudje sanjajo, je brezmiselna in neizpeljiva.

Pač pa je prava in izpeljiva enakost, katero je nam pridobil sveti križ. Nauk Kristov pravi in odločno zatrjuje, da smo pred Bogom jednaki vsi ljudje, cesarji in berači, mladi in stari. Pred Bogom je ves človeški rod le jedna velika družina. Bog je naš oče, mi smo njegovi otroci, zato se moramo ljubiti mej seboj, drug drugega ljubeznivo tolažiti, drug drugemu po svoji moči pomagati.

Draga duša! Iščeš li bratstva in enakosti, pojdi v cerkev. Kje vidiš večjo enakost nego v cerkvi? Ali ne govore raz leco za božjo čast in srečo ljudi navdušeni duhovniki prav tako za ubogega trpina kakor za mogočnega bogatina? Ali ne govori spovednik spovedancu lepih, prijaznih, tolažilnih in osrečevalnih besedi? Poglej tja k oltarju, mašnik daruje Najvišjemu ter prosi blagoslova vsem ljudem. Pri mizi Gospodovi ponižno kleči učenjak poleg priprostega

dninarja, plemenitnik poleg svojega služabnika, vsi se akesano trkajo na prsi, rekoč: „Gospod jaz nisem vreden“. — Edino sveta cerkev jednako ljubi vse ljudi brez razločka, vsi smo njeni otroci, in ona je vsem skrbna mati. To je ježnakost!

Dragi čitatelj, hrepeniš li po prosveti, prostosti, enakosti, približaj se svetemu križu, objemi ga. Poljubi ta dobrotvorui les, na katerem je trpel sam božji Sin grozne muke ter umrl za vse ljudi in jim tako odprl sveta nebesa. Da, sveti križ je strl trde okove suženjstva, oslobodil ves človeški rod in pahnil hudobnega duha v peklenko žrelo. — Ako torej trpiš hude telesne bolečine, ali ako divja v tvojem srcu obupen boj in se ti porajajo razni dvomi, zateci se k svetemu križu, poklekni, moli in prosi skesano Boga pomoči, in bodi prepričan, da ti pomaga. — Sveti križ bodi naša zastava, pod katero se hočemo bojevati, živeti in umreti za izveličalne resnice Kristove. Konstantinu Velikemu se je pred važno bitko prikazal na nebu križ, pod katerim je bilo zapisano: „In hoc signo vinces. — V tem znamenju zmagáš“. Zares, v znamenju svetega križa zmagal bodeš tudi ti, ljubi bralec, vse težave dušne in telesne: zakaj le v svetem križu je naša rešitev.

A. M.

Iz verne.

### Jezus Kristus pravi Bog.

#### I. Važnost te resnice in kako jo hočemo pojasniti in dokazati.

Resnica, da je Jezus Kristus pravi Bog, jedino-rojeni Sin nebeškega Očeta, je temelj ali podlaga vsemu krščanstvu. Ako je namreč Jezus pravi Sin božji, potem je tudi krščanska vera, kateri je On začetnik, prava od Boga razodeta vera. Jezus Kristus je pa tudi ustanovitelj katoliške cerkve. On je njen nevidni poglavar ter vedni pomočnik njenih vidnih predstojnikov; saj je obljubil apostolom: „Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.“ (Mat. 28, 20) Sv. katoliška cerkev vsled tega vedno nepokvarjen hrani ter oznanjuje Kristusov nauk. Kdor torej veruje, da je Jezus Kristus pravi Bog, ta bo trdno veroval tudi vse posamezne resnice, katere sv. katoliška cerkev uči in nam jih zapoveduje verovati.

Pa ne le krščanska vera, ampak tudi krščansko življenje temelji na resnici, da je Jezus Kristus pravi Bog. Jezus Kristus je učil in katoliški cerkvi izročil resnice, katere moramo verovati, pa tudi čednosti, katere moramo v svojem življenju izvrševati. Ker je Bog, — „dana Mu je vsa oblast v nebesih in na zemlji“ (Mat. 28, 18);

— pravico ima zapovedovati, in nihče ne more ubežati njegovi oblasti. On, ki je naš zapovednik, bo tudi naš pravični sodnik. Zato je z vero v božanstvo Jezusa Kristusa v hudem nasprotju ne le očitno pregrešno in brezbožno življenje, ampak tudi ona verska brezbržnost in malomarnost v izpolnjevanju božjih in cerkvenih zapovedij, ki je dandanes tako razširjena tudi med takimi kristijani, ki sicer še niso izgubili vse vere, pri katerih pa versko prepričanje nekako umira in kakor iskra pod pepelom polagoma ugaša v skrbeh in zabavah vsakdanjega življenja.

To iskrico zveličalne krščanske vere, katera pač tli — morda s prav redkimi izjemami — v srcu vsakemu Slovencu, more zopet upihati v živ plamen, ki sveti in blagodejno ogreva, poleg milosti božje zlasti jasna zavest in trdno prepričanje o temeljni resnici, da je Jezus Kristus pravi Bog.

Zato hočemo v pričujočem vsestransko pojasniti in z raznimi dokazi utrditi to resnico.

Malomarnost in brezbržnost v spoznavanju resnice je za mislečega človeka nedostojna. Naravnost pogubna in pregrešna pa je, kadar se gre za najvažnejše resnice, od katerih spoznanja in dejanskega priznavanja je odvisna časna in večna sreča posameznega človeka in celega naroda. Tem resnicam pa moramo gotovo prištevati temeljne resnice krščanske vere in med temi zlasti resnico, da je Jezus Kristus pravi Bog.

Ogromna večina slovenskega naroda to resnico trdno veruje in izvaja iz nje tudi zgoraj navedene posledice; a upamo, da naša razprava tudi tem ne bo brez zanimanja in koristi. Saj bomo svoje vere tem bolj veselili, ako jasno spoznamo razloge, na katere se opira, in tem rajši bomo prinašali žrtev samozatajevanja, katero zahteva izpolnjevanje verskih zapovedij, čim bolj bomo spoznali njihov božji izvor. Premišljevanje Jezusovih čudovitih del, vzvišenosti njegovega nauka in vzorne svetosti njegovega življenja pa bo poviševalo naše spoštovanje in našo ljubezen do Njega.

Pojasniti in dokazati pa hočemo resnico, da je Jezus Kristus pravi Bog na sledeči način.

Najprej hočemo vprašati, kaj Jezus Kristus sam pravi o sebi. To vprašanje je važno zlasti zaradi tega, ker tudi nasprotniki Kristusovega božanstva priznavajo in zatrjujejo, da je bil Jezus Kristus najmodrejši in najboljši človek. Ako torej hočejo biti dosledni, ne morejo in ne smejo na laž staviti njegovega pričevanja o samem sebi.

Jezus Kristus sam pravi o sebi, da je ne le božji poslanec, in sicer v starem zakonu obljubljeni Odrešenik ali Mesija, ampak, kakor pravi človek, tako tudi pravi Bog, Sin človekov in Sin božji.

Da neovržno dokažemo resničnost tega pričevanja, navesti hočemo dalje ter natančno premisliti in vsestransko pojasniti one razloge, na katere se opira naša vera na božanstvo Jezusa Kristusa. Ti razlogi so: „Čudeži, katere je Jezus sam delal, in s katerimi ga je poveličeval nebeški Oče, zlasti pa njegovo vstajenje od mrtvih in njegov vnebohod; prorokbe, in sicer mesijanske prerokbe, ki so se izpolnile na Jezusu Kristusu in prorokbe, ki jih je Jezus sam izrekel, katere so se tudi vse natančno izpolnile, ali pa se še izpolnjujejo; Jezusov nebeški nauk, njegova vzorna svetost in čudovita vzvišenost njegove osebe; čudovito razširjanje in vedni obstanek krščanske vere in cerkve; krščanski mučenci in slednjič čudovita prenovitev sveta po krščanstvu.

## II. Jezusovo pričevanje o samem sebi.

1.) Jezus odločno trdi o sebi, da je božji poslanec. Pri neki priliki je govoril Judom; „Jaz sem od Boga izšel in prišel (na svet), nisem namreč prišel sam od sebe, ampak On me je poslal“. (Jan. 8, 42). „Jaz nisem sam od sebe govoril, ampak Oče, ki me je poslal, dal mi je zapoved, kaj naj povem, in kaj naj govorim“. (Jan. 12, 49). Kdo da je ta njegov Oče, povedal je jasno na drugem mestu: „Moj Oče je, ki me poveljuje, o katerem vi pravite, da je vaš Bog“. (Jan. 8, 54).

2.) Jezus trdi o sebi, da je obljubljeni Odrešenik ali Mesija. Ko mu je rekla Samarijanka ob Jakobovem vodnjaku: „Vem, da pride Mesija, ki se imenuje Kristus“, — odgovoril jej je Jezus: „Jaz sem (Mesija), ki s teboj govorim“. (Jan. 4, 25, 26.) — Judom pa, ki mu niso hoteli verovati, da je obljubljeni Odrešenik, rekel je: „Vi preiskujete pisma, ... in ta so, ki pričajo o meni ... Nikar ne mislite, da vas bom jaz tožil pri Očetu; Mojzes je, ki vas toži ... Ko bi namreč Mojzesu verovali, verovali bi morda tudi meni, zakaj o meni je on pisal“. (Jan. 5, 39 sl.).

3.) Jezus pravi o sebi z mnogimi popolnoma jasnimi in določnimi izreki, da je pravi Bog.

a) Imenuje se Sinú božjega. V odločilnem trenutku, ko je stal Jezus v dvorani pred svojimi sodniki, vprašal ga je veliki duhovnik slovesno, rekoč: „Zaklinjam Te pri živem Bogu, da nam poveš, če si Ti Kristus, Sin Božji“. In Jezus je odgovoril prav tako slovesno: „Ti si rekel“ — to je: Jaz sem Sin božji. (Mat. 26, 63, 64; Mark 14, 61, 62).

b) Trdi, da je jednega bitja z nebeškim Očetom: „Jaz in Oče sva jedno“. (Jan. 10, 30). „Kdor mene vidi, vidi tudi Očeta ... Ali ne verujete, da sem jaz v Očetu, in da je Oče v meni? (Jan. 14, 9, 10).

c) Imenuje se Gospoda nebes in zemlje. Govoril je namreč svojim apostolom: Dana mi je

vs a oblast v nebesih in na zemlji; pojdite torej in učite vse narode, krščujte jih v imenu Očeta in Sina in svetega Duha, učite jih izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal; in glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta". (Mat. 28, 18—20). Petru pa je rekel še posebej: „Tebi bom dal ključe nebeškega kraljestva. In karkoli boš zavezal na zemlji, zavezano bo tudi v nebesih". (Mat. 16, 19). Tako more le Bog govoriti. Tudi angelje božje imenuje „svoje angelje", katere razpošlje ob vesoljni sodbi, da zberô njegove izvoljence od vseh strani. (Mat. 24, 31).

d) Prisivaja si božje lastnosti: Vsemogočnost z besedami: „Moj Oče dela doslej, in jaz delam... Karkoli namreč dela On, to dela jednako tudi Sin... Zakaj, kakor Oče obuja mrtve in jih oživlja, tako tudi Sin oživlja, katere hoče". (Jan. 5, 17 sl.) — Da je več en, to je povedal proseč nebeškega Očeta malo pred koncem svojega zemeljskega življenja. „In sedaj me poveličaj, Oče, z onim veličastvom, katero sem imel pri Tebi, predno je bil svet". (Jan. 17, 5). Ob drugi priliki pa je rekel: „Resnično, resnično vam povem, predno je bil Abraham, sem bil jaz". (Jan. 8, 58). Kot človek je bil Abrahamov potomec, kot Bog pa je pred njim, ker je od vekomaj. — Oblast grehe odpuščati si prisvaja z besedo in dejanjem. Ko je rekel mrtvoudnemu človeku: „Zaupaj sin, tvoji grehi so ti odpuščeni" (Mat. 9, 2 sl), menili so nekateri pismouki, da Boga preklinja, ker si pripisuje božjo oblast. On pa je na to s čudežem dokazal, da ima res tudi oblast grehe odpuščati. — Imenuje se slednjič delilca večnega življenja, kar je tudi le božje svojstvo. Govori namreč: „Jaz sem vstajenje in življenje; kdor v me veruje, bode živel, četudi je umrl; in kdorkoli živi in veruje v mé, ne umrje vekomaj". (Jan. 11, 25—26).

e) Od vseh ljudij zahteva vero v svoje božje bistvo, govoreč: „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega jedinorojenega Sina, da se ne pogubi, kdorkoli vanj veruje, temveč ima večno življenje... Kdor veruje vanj, ne bo sojen; kdor pa ne veruje vanj, je že sojen, ker ne veruje v ime jedinorojenega Sinú božjega". (Jan. 3, 16, 18.)

f) Dasi je bil neskončno ponižen in je živel v revščini, zahteva vendar, da se mu izkazuje božje čiščenje. Govori namreč: „Oče ne sodi nikogar, marveč je vse sodbo izročil Sinu, da bi vsi častili Sinú, kakor časte Očeta. Kdor Sinú ne časti, ta ne časti Očeta, kateri Ga je poslal". (Jan. 22, 23.) —

4.) Te in podobne Jezusove izreke so umevali ne le apostoli, ampak tudi drugi Judje in judovski sodni zbor z velikim duhovnikom vred v besednem pomenu. Niso mislili, da se imenuje Jezus Sinú božjega le tako, kakor imenujemo sploh pravične in pobožne ljudi otroke božje, ampak so vedeli, da si prisvaja božjo naravo. In Jezus je tudi vedel, da ga tako umevajo, pa takemu razumetju ni ugovarjal, ampak določno pritrjeval.

a) Nekoč je vprašal Jezus svoje učence, kaj pravijo ljudje o Sinu človekovem, kdo da je. Odgovorili so mu, da Ga imajo nekateri za Janeza Krstnika, drugi za jednega izmed prerokov. Tedaj jih je vprašal dalje, kaj da oni mislijo o Njem. In odgovoril Mu je Simon Peter v imenu vseh apostolov: „Ti si Kristus, Sin živega Boga". Jezus pa je odgovoril in mu rekel: „Blagor tebi, Simon, Jonov sin! ker meso in kri ti nista tega razodela, ampak moj Oče, ki je v nebesih". (Mat. 16, 16 sl.). Ob drugi priliki je rekel isti apostol: „Mi smo verovali in spoznali, da si Ti Kristus, Sin božji". (Jan. 6, 70). Ko je apostol Tomaž spoznal Jezusa po vstajenju na poveljanih ranah, tedaj je vzkliknil: „Moj Gospod in moj Bog." (Jan. 20, 28); — in Jezus se ni branil takega nazivanja. Sv. Janez začinja svoj evangelij z jasnim izpričevanjem Jezusove božje narave, pišoč: „V začetku je bila Beseda, in Beseda je bila pri Bogu, in Bog je bila Beseda... In Beseda je meso postala in je med nami prebivala, in smo videli njeno slavo, kakor slavo Jedinorojenega od Očeta". (Jan. 1, 1, 14)

b) Ko je Jezus ozdravil človeka, ki je bil 38 let bolan, tedaj so Ga Judje preganjali, ker je to storil v soboto. Jezus jim je odgovoril: „Moj Oče dela doslej, in jaz delam... Karkoli namreč dela On, to dela jednako tudi Sin... Zakaj, kakor Oče obuja mrtve, in jih oživlja, tako tudi Sin oživlja, katere hoče". Tem besedam dostavlja evangelist: „Zaradi tega pa so Ga Judje še bolj skušali umoriti, ker ni le prelomil sabote, temveč je tudi Boga imenoval svojega Očeta in se je delal jednakega Bogu". (Jan. 5, 17 sl.). Ob drugi priliki je izgovoril besede: „Jaz in Oče sva jedno". Tedaj pa so Judje pobirali kamenje, da bi Ga kamenjali. In ko jim je Jezus rekel: „Veliko dobrih del sem vam že storil, zaradi katerega me hočete kamenjati?" — odgovorili so Mu: „Zaradi dobrega dela Te ne kamenjamo, ampak zaradi bogokletstva, in ker se Boga delaš, ko si človek." (Jan. 10, 30 sl.).

c) Najočitneje pa se je pokazalo v sodni dvorani, da je vs sodni zbor z velikim duhovnikom vred v besednem pomenu razumel slovesno Jezusovo izjavo, da je Sin božji. Smrtna obsodba je sledila

oni izjavi. „Tedad je veliki duhovnik raztrgal svoje oblačilo, rekoč: Boga je preklinjal, kaj potrebujemo še prič? Glejte, zdaj ste slišali preklinjevanje. Kaj se vam zdi? Oni pa so odgovorili in rekli: „Smrti je vreden“. (Mat. 26, 63 sl.) In Jezus svoje izjave ni preklical, niti popravil.

Gotovo je torej, da se je imenoval Jezus v pravem pomenu Sinu božjega. Zato nikakor ne zaostuje, ako Ga brezverci in slabo poučeni omahljivci v veri imenujejo samo najboljšega in najmodrejšega človeka. Kdor taji njegovo božanstvo, ta Ga preklinja, naj še tako povzdiguje njegovo človeško naravo, ker Ga dolži neresničnega pričevanja o samem sebi.

Resničnost Jezusovega pričevanja pa je razvidna iz mnogih popolnoma jasnih in neovrznih dokazov, katere hočemo sedaj navesti.

*Prof. dr. Ivan Svetina.*

(Dalje prihodnjic.)

## Sv. Jožef priprošnjik za srečno zadnjo uro.

Oče O' Haire, misijonar v južni Afriki, doma iz Irskega, pripoveduje iz svojega misijonskega delovanja tole:

„12 let sem bival v južni Afriki. V tem času sem bil več let jedin dušni pastir v deželi, ki je tako velika kakor cela Anglija. Od časa do časa sem potoval po deželi, obiskoval svoje ovčiče in prinašal sem jim versko tolažbo. Po nekem takem potovanji zgrešil sem pot in nisem znal ne naprej, ne nazaj. Nikjer ni bilo sledu o kakem človeku. Bila je suša in nikjer ni bilo vode niti zame, niti za moja konjička, ki same žeje skoraj nista mogla več vleči voza. Z božjo pomočjo pa sem vendar nadaljeval svojo pot po neznanem in neobljudenem kraju in dospel sem za dolgo do selišča. Vsa zemlja je bila zežgana od vročega solnca. Vendar pa je bil pri hiši ribnjak, poln vode. To mi je bila tolažba. Stopim torej k posestniku selišča, razložim svojo nezgodo, da sem zašel, in prosim ga, naj mi dovoli, da svoja žejna konjička napojim v ribnjaku. Gospodar mi dovoli. Nato pa mu povem, da sem misijonar in katoliški mašnik; on pa je bil kalvinec. Ko sliši, da sem katoliški mašnik, mi reče: „To je pa kakor nalašč; tam le v oni bajtici leži bolan delalec, ki je katoliške vere; kaj ko bi se potrudil k njemu?“ — Brzo se odpravim v omenjeno bajtico. Notri je ležal bolnik, kojemu je smrt že gledala iz oči. Ko mu povem, da sem katoliški mašnik iz Kudshorna, ki je 150 milj oddaljen od tu, skloni se bolnik po konci in s hvaležnim srcem pravi: „O sv. Jožef, saj sem vedel, da mi boš ti poslal še pred smrtjo mašnika, ki me bo prevedel in mi na strani stal ob smrtni uri.“

„Kaj pa je s sv. Jožefom? Kako da se njemu zahvaljuješ?“, vprašal sem radovedno.

Umirajoči bolnik mi pove ob kratkem tole: „Ko sem bil še otrok doma na Irskem, učili so me dobra, pobožna mati, da naj molim vsak dan: „O sv. Jožef, izprosi mi srečno zadnjo uro“. Od takrat

nisem noben dan opustil te molitvice. Ko sem bil 10 let star, šel sem k prvemu sv. obhajilu. Do 15. leta stregel sem pri sv. maši. Ko sem bil 21 let star, moral sem v vojake in ko se je začela vojska s Culu-Kafri, moral sem v Afriko v vojsko. — Predno sem zapustil svojo domovino, šel sem k ljubi materi po slovo. Poslavljajočemu se od njih so mi rekli: „Nikari ne pozabi na molitvico v čast sv. Jožefu“. Vojska s Culu-Kafri je bila končana. Jaz sem ravno doslužil in odpustili so me; a nisem šel domov, ampak ostal sem v Afriki. Nisem pa imel nobenega dušnega vodnika, kajti najbližnji mašnik je bil v mestu Kapstadt, 500 milj od mojega bivališča. Pozneje sem prišel v te kraje sem in sem tukaj že več let. Pred kratkim sem slišal, da je prišel katoliški mašnik v Kudshorn, 150 milj od tod. Dasi sem bil bolan, podal sem se vendar na pot v Kudshorn, ker močno sem želel, zopet enkrat spovedati se in prejeti sv. obhajilo. Ko pa sem prišel do duhovske hiše v Kudshorn, izvedel sem, da ste na potovanji in da pridete morda šele za mesec dni nazaj. Teden dni sem čakal. Potem pa sem se podal domov, — že za smrt bolan, in danes mi je poslal sv. Jožef katoliškega mašnika.“ — Tako je pripovedoval bolnik.

„Jaz pa sem ostal vso noč pri niem, izpovedal sem ga in obhajal, podelil sem mu zakrament sv. poslednjega olja, in pripravil sem ga za pot v večnost. Ne dolgo potem, ko je prejel sv. zakramente za umirajoče, je umrl — Zadnja molitev, ki se je slišala iz njegovih blelih ust, je bila: „Sv. Jožef, izprosi mi srečno zadnjo uro!“

Iz „St. Josephsblättchen“, 1899; št. 1.

*Kapelan Josip Plantarič.*

## Tri dni iz mojega življenja.

Potopisni spominji iz naše gorenske in dolenske domovine.

Motto:

„Beseda sladka domovina,  
Ne prideš več mi iz spominja!“

Andr. Praprotnik.

(Dalje.)

Po kratki pomudbi v frančiškanski cerkvi; po opravljenem malem opravilu; in potem ko je dobilo tudi telo svoje utolažilo, napotil sem se po 7. uri nazaj na državni kolodvor. Našel sem ondi že več dobrih znancev, n. pr. preč. gosp. c. kr. profesorja veroznanstva na ljubljanskem učiteljskišču, ter vrednika „Vrtec-a“ A. K.; — preč. gosp. R. M., kateheta na I. mestni ljudski šoli; marljivega gosp. učitelja in vrednika „Uč. Tovariša“ J. D. ter mnogo gg. učiteljev in gospic učiteljic. Vse nas je privabil na kolodvor eni in taisti namen: podati smo se hoteli po železnici do postaje Jariše-Mengeš, in od tam naprej v Zalog, vas cerkljanske župnije, kjer naj se ob 10. dopoldanski uri vrši ne ravno pogostna učiteljska slavnost. Odkriti se je namreč nameravala na slovesen način kamenita spominjska plošča na rojstni hiši enega izmed najuglednejših ljudskih učiteljev našega naroda, namreč na domu rajn. Mateja Močnika. „Slov. učit. društvo“ v Ljubljani si je bilo postavilo to nalogo, danes jo je hotelo častno rešiti, kar mora odobravati vse slovensko razumništvo. Možje, kakor je

bil rajni Matej Močnik, so pač redko sejani, in le želeti je, da bi vstalo med našim učiteljstvom mnogo njemu enakih. „Danica“ je sicer l. 1895. o njegovi smrti zapisala kratko poročilo o rajnega vrlinah; — naj ponovimo danes nekoliko tega, ter dostavimo še kaj. posebno pa naj mu bode popis današnjih slavnostij v trajen spominj.

Rajni Matej Močnik se je rodil v dan 13. septembra 1827. v vasi Zalog, sloveče cerkljanske župe na Gorenskem. Ni mi znano, kje je obiskoval ljudske šole, toliko pa vem, da je l. 1839 vstopil v I latinsko šolo v Ljubljani. Takrat sem ga tudi jaz osebno spoznal. Bil je prav priprost, a jako nadarjen deček. Zlasti v zemljepisju je že takrat kazal tak in tolik talent, da je bil njegov gospod profesor Fr. Ksav. Heinrich, rojen Olomučan, kar ponosen na njega. Med dijaki-tovariši je bil sploh znan pod imenom: „sloveči zemljeznanec“ (der berühmte Geograph). Škončavši VI. latinsko šolo vstopil je v jezuitski red. Znano je sploh, da v njega sprejemajo le v vsakem oziru odlične mladeniče, torej se tudi lahko vé, kako košen je bil Matej Močnik kot dijak. Toda: Gospod Bog mu ni bil namenil tega stanu. Prišel je gotovo vsled obilnega napora pri učenju bolehati na čutnicah, in lahko si mislimo, s kako težkim srcem je zapustiti moral izvoljeni si poklic. Nekoliko časa se mu je potem neprijetno godilo; služboval je v davčnih poslih na Vačah in v Kameniku; a to polje ga ni veselilo. Izvolil si je torej učiteljski stan, kjer je bil pa mož veččak in strokovnjak na pravem mestu. L. 1855. je postal učitelj na dekliški šoli v Kameniku, l. 1864. podučitelj v I mestni ljudski šoli v Ljubljani, in se pomaknil l. 1870. na stopinjo učitelja. Šolske oblasti so zdajci spoznale zmožnosti Močnikove, torej je bil ta čas imenovan c. kr. nadzornikom za kameniški šolski okraj. Kaj je bil kot tak cerkvi, učiteljstvu in mladini, zamoremo razvideti in posneti iz očitanja, katerega so trosili zoper njega nasprotniki, zabavljajoč mu, „da o svojih šolskih inspekcijah najpred v cerkvi ministrira dotičnemu g. katehefu, potem še le šolo nadzoruje“. Nehotoma pa so ti ljudje s svojimi neslanimi šalami dajali Močniku spričalo, da je izgleden katolik in kristijan, in da kot tak gotovo tudi do pičice natanko spolnuje svoje nadzorniške dolžnosti. Le vsi gg. šolski nadzorniki naj bodo taki, kakor je bil rajni Matej, pa stavimo kaj: Cerkev, država, oblastnije, šole, stariši in mladina se bodo smeli šteti srečni in zadovoljni! — Ker je bil pa krog l. 1873. jel pihati narodnemu šolstvu nasproten veter, odpovedal se je značajni Matej Močnik šolskemu nadzorstvu.

Od l. 1873. do l. 1882 je bil Močnik vrednik šol. strokovnega lista „Uč. Tovariša“. Prevzel je ta za vsakega učitelja jako utrudljivi posel o zelo kritičnih in neugodnih razmerah. Ponemčevanje in liberalstvo je nosilo takrat vzajemno glavo ponosito visoko, — a Močniku je bila to deseta briga. Hodil je svoja pota, ne ozirajoč se ne na desno ne na levo. Izvedencem in razumništvu bodo spričevali letniki imenovanega lista iz onega časa, dokler bo kateri kje najti, kakov duh je bil prevejal pokojnika in njegov list. —

Vsled pogostne bolehnosti je stopil Močnik leta 1882. v stalni pokoj. Ne bom tu razmotrival, ali je bilo v resnici to potrebno, ali ne; — saj je vsemu svetu znano, pod kakimi ničevnimi pretvezami se

včasih ljudje še čvrstih telesnih močij odrivajo iz službe in umirujejo, da naredijo prostor „zanesljivim“. Kar naravnost kaj takega pri Mateju ne morem trditi. Da je bil pa on za marsikatero opravilo in delo še čil in zmožen, je jasen dokaz to, da je bil tudi po l. 1882. naprej še vedno delalen. Ni je bilo v Ljubljani blagodejne naprave, ali pa občekoristnega društva, pri katerem bi on zdatno sodeloval ne bil. Zlasti pa mu je bilo pri srcu vdovsko učiteljsko društvo za podporo učiteljskih vdov in sirot. Kakih 35 let mu je bil brezplačen tajnik in blagajnik. Ta čas je narastlo društveno premoženje nad petdeset tisoč goldinarjev. Vsako leto je pri glavnem zborovanju dolgoletni predsednik, mil. gospod dr. Anton Jarc, povdarjal, da vdovsko društvo podpira očitvidno božji blagoslov. Mi pa mislimo, da je za ta vgodni razvitek društvenega premoženja mnogo molil in prosil bogoljubni Matej Močnik. — Pa tudi po drugih straneh je bila njegova milosrčnost sploh znana po vsej Ljubljani. Redkokedaj sem ga menda obiskal, da bi ne bil prišel med tem k njemu kedo s kakim „praesta quaesumus“. (t. j. Matej, daj!). Ker ubogih dijakov ni zamogel drugače izdatno podpirati, jih je pa „inštruiral“ ali podučeval zastonj. Šolske uke latinskih šol je imel on, — kakor pravimo: v mazincu. On in pokojni g. mons Jeran sta si glede podpore ubogih dijakov stekla res neizmernih zaslug.

Tudi s peresom je rajni Močnik delal toliko, da mu ostane med slovenskimi pisatelji trajen spominj. O tem je več napisal neumrljivi rajni profesor in kanonik preč. g. Josip Marn v „Jezičnik u“ leta 1891. str. 25—35. Ako je pa n. pr. opazoval kedo Močnika na ulici, bil je po osebi, obnaši in opravi vtelesena priprostost. Kedor ga ni poznal osebno, nikdar ne bi bil mislil, da ima pred saboj velikana, tako vsestransko neumorno delalnega, znanstveno toliko izvedenega in učenega, zraven pa toliko krepčnega in strogo vernega. Umrl je v Ljubljani v dan 15. aprilja 1895., in sicer o času najhujše potresne zmede. Za njegovo smrt smo na deželi izvedeli, ko je bil že v grobu; torej meni, kot njegovemu součencu iz II. latinske šole in zvestemu prijatelju dolga dolga leta, ni bilo moč udeležiti se pogreba. Naj mu pa te skromne vrstice nadomestijo venec na njegovo gomilo.

Nadučitelj Josip Levčnik.

(Dalje prihodnjič.)

## Ogled po Slovenskem in dopisi.

Misijon v Kameniku. Nekaj izrednega se je vršilo v Kameniku od 15.—22. februarja t. l. Kaj neki? Misijon je bil. No misijon, pač ni nič izrednega; saj se obhaja prav pogostoma in na mnogih krajih. In vendar je misijon, kakor se je vršil v Kameniku, nekaj izrednega, kajti vodili ga niso jezuitje, niti lazaristi, ampak vodili so ga svetovni duhovniki iz kameniške dekanije. In prav dobro se je obnesel. Ljudje so od blizu in od daleč kar drli k ognjevitim govorom, ki so se razlegali z lece po tri- ali celo 4krat na dan; v spovednicah je bilo od zora do večera dovolj dela; tihe sv. maše so se brale celo dopoldne. Ko so pa v ponedeljek popoldne (20. februarja) prišli misijonarit celo premilostni knez in škof, bila je prostorna kameniška cerkev na „Šutini“ skoraj premajhna, toliko ljudi je prišlo poslušat navdušene, krasne govore ljubljene nadpastirja.

Mnogi so bili tudi tako srečni, da so opravili spoved pri Premilostnem, ki so tudi v tem oziru najlepši vzgled vztrajnosti. Sploh je škofova gorečnost in navdušenost ogrela in navdušila tudi pričujoče dukovnike tako, kakor da bi bil ta misijon za nje. Polni ognja za sveto dušno-pastirsko delo smo se podali po končanem misijonu domov.

Konec misijona je bil posebno ganljiv in veličasten. Ganljivo je bilo videti, kako so najprej krepki, čili mladeniči in potem dekleta s svečami v v rokah stopili pred prevzvišenega nadpastirja in ga glasno prosili, naj jih kot Marijine otroke sprejme v Marijino družbo. Ganljivo je bilo slišati, kako je cvet kameniškega mesta, njegova odraščena mladina, vpričo nebrojnega ljudstva, obljubila zvestobo Mariji in njenemu božjemu Sinu. In prevzvišeni nadpastir jih je sprejel v Marijino družbo in vsakemu dal zunanje družbeno znamenje, blagoslovljeno Marijino svetinjo na modrem svilnem traku. — Vsi Marijini otroci so se popoldne že korporativno udeležili procesije z Najsvetejšim, ki je bila veličastna.

Dal Bog, da bi obrodil ta misijon, s kojim so bili ljudje jako zadovoljni, obilno sadu pri vseh, ki so se ga udeležili — Svetni duhovniki pa so spričali uprav v Kameniku kako da store v svojem vzvišenem poklicu več nego svojo dolžnost

*Kapelan Josip Pluntarič.*

## I. Bratovske zadeve

### molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marcij 1899.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

#### a) Glavni namen:

##### *Krščansko prenašanje trpljenja.*

- 1.) **Blaženi Mihael in tovariši, mučeniki.** Vneti misijonarji za bogato misijonsko žetev. Važne vestnostne zadeve
- 2.) **Sv. Simplicij.** Odločen nastop katoliških mož za vero in pravico. Nevarno bolni. Srečno smirno uro za premnoge
- 3.) **Praznik sv. tančice N. G. Jezusa Krista.** Sv. oče. (Obnovitev verskega življenja v Italiji in na Francoskem. Spreobrnjenje mnogih grešnikov.
- 4.) **Sv. Kazimir.** Spoznanje in visoko čislanje velike milosti, da smo katoličani. Obvarovanje celih družin pred najhujšo nevarnostjo, da odpadejo od vere.
- 5.) **Tretja postna nedelja. Sv. Ivan K.** Vestno izpolnjevanje velikonočne dolžnosti. Pomoč in razsvetljenje spovednikom. Duhovniki in obhajanci.
- 6.) **Sv. Kozeta.** Posli. Jedinost med poklicanimi zastopniki katoliških koristij. Uršulinski samostani.
- 7.) **Sv. Tomo Akvinski.** Spreobrnjenje brezverskih učenjakov k Bogu. Učitelji in učenci na bogoslovskih fakultetah. Hudo skušani
- 8.) **Sv. Ivan od Boga.** Skrbij polno dušno pastirstvo v bolnišnicah in jetnišnicah. Na duhu in na živcih bolni. Nevarna operacija. Več bolnišnic
- 9.) **Sv. Frančiška Romana.** Več zelo nesrečnih družin. Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Jako važne samostanske zadeve. Postni pridigarji.

## Raznoterosti.

**Dekliški dom za delalke.** V manjem kraji na Porenškem, kjer je pa tovaren v izobilji, so dozidali te dni dekliški dom. Stanovale bodo tu veči del otročje delalke, ker te so pač pred vsemi drugimi v največi dušni nevarnosti. Stanovanje in prehranjevanje bo

tako ceno, da si utegnejo te deklice v šestih letih prihraniti do 600 forintov. Tukaj v dekliškem domu se bodo učile tudi vseh družini potrebnih ročnih del in pa gospodinjstva v večernih urah. Prav velikokrat je namreč nespretnost v takih hišnih potrebah vzrok pomanjkanju, torej rodbinskim razprtijam in pa nesrečnim zakonom — Čitatelji! Ta dekliški dom otroškimi delalkam v Dieringhausenu je protestanške ustanove. A učimo se katoliki tudi od protestantov, kar je dobrega. Protestantje naj gredo pa v šolo k nam, kjer bodo zaznali naših, posnemba vrednih naprav ljudstveni npravnosti v prospèh in ljudskemu blagostanju v prospèh

**Družbi sv. Cirila in Metoda** je izročila šentjankovsko trnovska ženska podr pred kratkim 700 gld.; šentpeterska ženska in moška 360 gld. 51 kr.; litijsko-šmartniške Slovenke pa so — pošiljajoč 100 gld. — že v osmo postale družbine pokroviteljice. — Tako se za vero in rod dela tam, kjer imajo za vero in dom na pravem mestu srce žene in možje

**Dramatične predstave,** primerne delalskim slojem, je pričela prirejati „Slovenska krščanskosocialna zveza“ v Ljubljani. Zadnjič so igrali Ogrinčev „Kje je meja?“ in Vilharjevega „Župana“. Prihodnje nedeljo dne 5. marca ob 7. uri zvečer pa priredi „Zveza“ v veliki dvorani „Katoliškega Doma“ zopet nekalepih dramatičnih predstav na korist svoji društveni zastavi. Igrali bodo: Jos Stritarjevo igro „Nedolžen“; ljubko otročjo igro „Ob materinem godu“ in ognjevito Aleševcevo igro „Nemški ne znajo!“ Poleg tega pripravljajo člani mladeniškega društva še neko zanimivo poučno igro. Pred predstavo in med dejanji bode iz prijaznosti udarjal slavni hrvatski tambaraški klub „Danica“. Sedeži so po 70, 50, 40, 30, 20 kr. stojišča po 10 kr. Sedeži se prodajajo v prodajalnici pri Štefetu pred škofijo. Š.

**Nemški librski mestni zbor** je pisal krojaču ki je imel českega pomočnika: naj tu v nemškem mestu tega českega delalca kojkoj zmeni z nemško rokó. Šli so v Librcih „Svoji k svojim!“

## Listek.

**Sv. oče Leon XIII.**, 89letni starček, je obóel. — Molimo, Slovenci, naj nam še kaj časa svèti ta velika „luč z nebá“.

**Premilostni g. knežškof dr. Ant Bonaventura Jeglič** se je odpeljal ponedeljek 20. febr. v Kamenik, kjer se je udeležil ondotnega sv. misijona. Neutrudno je ondi izpovedoval, imel sklepni govor in zaključil slovesnost v sijajni procesiji s prešv. Rešnjim Telesom. Ob tej priliki je obiskal Mekinje, Komendo, Goričico in bolnega župnika v Ihanu. — Zadnjih štirinajst dnij so se vršile v ljublj. semenišču preskušnje, katerih se je udeležil, kedar-koli je utegnil. — Nedeljo, dne 26 febr., so imeli bratje družbe sv. Vincencija svoj občni zbor v Marijanišču ob 6. zvečer. K seji je dospel tudi premil. g. knezoškof ter je ob sklepu udeležence v lepem nagovoru vspešljivo vstrajnemu delu ter jim koncema podelil višjepastirski blagoslov.

**Odlikovanje.** Sv. oče Leon XIII. je imenoval generalnega vikarija, stolnega kanonika preč. g. Ivana Flis svojim hišnim prelatom.